

LA REALITAT OCULTA

ARRIBAR DE NOU A CATALUNYA DES DE MÈXIC

Fa pocs dies que he aterrat a l'aeroport de Barcelona procedent de la ciutat de Mèxic i m'he trobat un ambient enrarit i preocupant a l'hora que també confús i paradoxal; no és només l'alarma i preocupació per la nova epidèmia d'origen xinès, anomenada coronavirus, sinó també la continuació de gent gran desnonada violentament per la policia. També la situació política actual en que el president i govern espanyol han canviat el seu discurs, ara amigable i de respecte vers Catalunya reconeixent que hi ha un conflicte polític quan fa poques setmanes tot eren retrets, insults i incomprensió.

Ara, tot just quan necessiten el suport d'ERC per governar i aprovar els pressupostos tot són bones paraules i s'ha encetat una taula de diàleg entre tots dos governs. Quin diàleg es pot esperar entre l'amo i l'esclau o entre el propietari i el llogater? Quin nou engany d'opereta ens volen fer passar per bo quan l'estat espanyol des de la seva força dominant i opressora mai, històricament, ha complert els seus pactes? Què es pot esperar d'un diàleg o negociació en que a Catalunya no se la reconeix com a tal, és a dir, com un subjecte polític nacional?

Per altre banda em trobo amb el gran míting i manifestació de Perpinyà que reuneix a més de 150.000 persones amb la continuació de discursos èpics i retòrics sense concrecions de lluita real de resistència. També continua la repressió descarnada de l'estat espanyol, que per cert, dóna vida i justificacions a aquesta classe dirigent política independentista sotmesa a les estructures opressives espanyoles i que es barallen entre elles per l'hegemonia del govern de la Generalitat defensant els seus interessos partidistes i electoralistes, quina vergonya!! Seran capaços de reaccionar els votants que els hi donen suport davant de tant frau i presa de pèl?

El respecte i la llibertat s'aconseguiran quan, de debò, la lluita sigui ferma i conseqüent i obligui a l'estat a cedir. El refrany popular català diu: "qui no arrisca no pisca".

De moment no sé si esperar un poc més o bé entornar-me cap a Michoacán (Mèxic) on la nació Purepetxa ha aconseguit alliberar-se del jou neocolonial del narcoestat mexicà per mitjà d'una perllongada i aferrissada lluita organitzada i coordinada des de totes les seves comunitats.

LA KINTA FORKA

I NO ESTAVA MORT?... LERE... LERE...

Qui és Artur MAS? Un polític a exaltar a la glòria dels caiguts per la independència de Catalunya? Un hàbil manobra de comunicació que opta a ser de nou president de la Generalitat? Un fal·laç adoctrinador com diu l'espanyolisme?

En tot cas el referèndum d'autodeterminació del 2014 va ser la primera gran victòria del « sí » a la independència i Mas el mestre d'obra. El febrer del 2017 va ser jutjat juntament amb dos ex-consellers del seu govern. Acusats d'haver organitzat el referèndum declarat il·legal pel govern de Mariano Rajoy i condemnats a dos anys d'inhabilitació a exercir un càrrec a la funció pública i electiva i a una multa de 36.500 euros.

Ara ja es pot tornar a presentar i a optar a un càrrec d'elegit però malgrat multiplicar les aparicions a la Catalunya del 2020, què queda de l'adveniment d'una independència encapçalada pel polític socialment més injust que hem tingut mai si exceptuem els que es declaren del "Viva España" i "Todo para España". Per altra banda, des del seu exili a Brucel·les, el President Puigdemont ha travessat tots el deserts, des de la impossible unitat i reconciliació entre les forces independentistes fins a les múltiples postes en escena judicials per ficar-lo entre reixes. Al seu favor també té la mort política de Mariano Rajoy i l'adveniment de Pedro Sánchez.

Per això, amb el cap ben alt pot visitar Perpinyà i fer un discurs dels més combatus de la seva trajectòria. I que va fer MAS durant el discurs? Va plorar per primera vegada. Va comprendre que mentre Puigdemont existeixi li barra el pas cap al retorn a la política. També va comprendre que la gent, la que lluita cada dia, la que es mobilitza a cada ocasió, amb una paciència indestructible, no li perdonaran mai les retallades a la sanitat, a l'educació, a la cultura i l'ús continu de la repressió contra els dissidents socials.

El Sr. MAS ho podria haver fet molt millor de cara als ciutadans però va voler enfrontar-se al poder de Madrid i a la societat d'aquí. Tan els uns com els altres no li perdonaran mai sobretot perquè ell és incapaç de donar cap explicació.

EL CONVIDAT

L'ESPIA DOLENT

L'espia, apart de fer una feina menyspreable, és un individu amb glamur a qui se li atribueix valentia, sang freda, audàcia... i això agrada molt.

Si treballa bé, l'espia pot beneficiar a un país tot perjudicant-ne a un altre però a la llarga, ambdós bàndols respecten la figura del mercenari perquè forma part de les essències polítiques. Poden perseguir-lo, torturar-lo, fins i tot matar-lo, però amb respecte. És un d'ells.

Julian Assange, no. Julian Assange no mereix cap respecte. Per què? Quina és la diferència entre Mata Hari, els Rosenberg, Joan Pujol o Philby i Assange?

L'espia professional treballa (a sou generalment) a favor d'un poder polític. Assange denuncia al poder. Assange treu la merda amagada a les coves del poder i l'estén al terrat perquè el ciutadà sàpiga en mans de quins monstres està. Assange és el Robin Hood de l'espionatge. Imperdonable.

Per això, les millors democràcies s'enfonsen de merda fins la cintura utilitzant les tècniques més mesquines per intentar callar-lo. I ho faran.

Una altra raó de l'assetjament a Assange podria ser la defensa que va fer de la situació catalana, però això ja seria paranoia independentista.

